

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛ' ΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

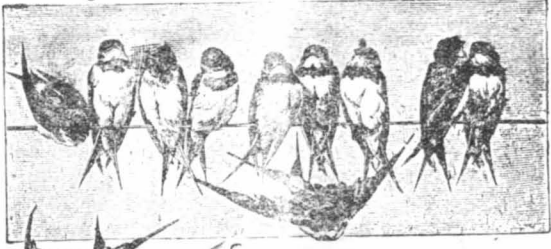
Το γεύμα της Ραχήλ και η πρόσκλησις του Δουμά. Ένα νεολαϊκωτικό γράμμα. Ο Λιστ και η κυρία ντ' Αγκουλό. Έργος σακραντάρης. Σε ποιά ηλικία πεθαίνουν ή Βεατρίκες. Πώς κρινεται ένα βεατρικό έργο. Η έξυπνη απάντησις του ήθεσιου Σκρμόν. Ο Γκουινώ κι' ο ζωντανός άγγελος πούγινε διάβολος με σούρα και... κτλ. κτλ.

πείριψη ήθοποιός Ραχήλ ήθελε κάποτε να ξεσφαλίσω την παρουσία του 'Αλεξάνδρου Δουμά σ' ένα γεύμα, πού έδινε κάποιο βράδυ. Ύστερα, λοιπόν, από πολλή σκέψη, τού έστειλε το ακόλουθο γράμμα :
«Άγαπητέ φίλε,
Έλατε άπόψε τού βράδου να φάμε μαζύ. Δέν θά δισκεδάσετε, βέβαια, διόλου, επειδή εγώ δέν έχω πνεύμα. Αφού όμως όλος ο κόσμος θά με βρή πνευματωδεστάτη, γιατί έχω πολύ καλό μνημονικό...
Ρ α χ ή λ ο

Η έρωτικές σχέσεις τού μουσουργού Λιστ με την κυρία ντ' Αγκουλό κράτησαν δέκα δόλοζα χρόνια, όχι βέβαια και χωρίς σύννεφα. Η κυρία ντ' Αγκουλό ήταν σαράντα έτών, έφτα χρόνια δηλαδή μεγαλύτερη από τόν περιφιρό συνθέτη και παινίστα. Μιά μέρα πού ή ντ' Αγκουλό συνέκρινε τόν Λιστ με τόν Δάντη, μόνο και μόνο γιά να καταπαλάξω να συγκρίνω τόν έαυτό της με την Βεατρίκη, ο Λιστ δέν μπόρεσε πιά να κρατηθή και τής ειπε :
«Η πραγματικές Βεατρίκες, άγαπητή μου, πεθαίνουν δεκαοχτώ χρόνων !...»

Ένας συγγραφέας άμφοιθόητος μία μέρα στον γηραιό ήθοποιό Σαμσών τού δικάσκει να ψηφίσω έναντιόν της τραγωδίας, πού είχε υποβάλλει κατά την συνεδρίασις της επιτροπής τού Γαλλικού Θεάτρου.
—Ότε την ξέρετε καν την τραγωδία μου, κύριε, φώναζε ο συγγραφέας. Κατά την άναγνώσιν της κοιμόσαστε... Σας είδα... Πώς, λοιπόν, θέλετε να ψηφίσετε έναντιόν μου ;
—Ότε δέν ξέρετε, άγαπητή μου, απάντησε ο γέρο - Σαμσών, με τό αόινο χαμόγέλο τού, ότι και ο ήνας σ' αυτές τις περιπτώσεις είνε...μιά γνώμη !...
Τήν εποχή πού ο Γκουινώ, ο συνθέτης τού «Φάουστα», ήταν τρελλά έρωτευμένος με την μίς Χ... πής και τόν βοήθη στο σπίτι του ένα άγοράκι, με κάποια παραγγελία από τόν πατέρα του, ήλιο τού μεγάλου μουσουργού. Ο Γκουινώ καθόταν τη στιγμή αυτή σέ μια άναστακτική πολυθρόνα και παρακολουθούσε ένθυσος, μέ τό μάτια γεμάτα χαρά, την μίς Χ... πού κεντούσε παραπέρα. Όταν τού άγοράκι τελείωσε την παραγγελία τού μπαμπά του, ο Γκουινώ τού ρώτησε :
—Δέν μου λές, παιδί μου, ξέρεις τί πράγμα είν' ένας άγγελος ;
—Μάλιστα, κύριε.
Κι' ο μικρός έκανε άμέσως την περιγραφή τού άγγέλου, σύμφωνα με τις εικόνες τών θρησκευτικών βιβλίων : Ξανθά μαλλιά, γαλανά όλόφωτα μάτια, πρόσποιο ροδόλεικο, κτλ.
—Πούλ λαμτρά, παιδί μου. Έτσι είνε, φώναζε ο Γκουινώ. Έχεις ίδη ήμισ ποτέ σου ζωντανό άγγελο ;
—Όχι, κύριε Γκουινώ.
—Ε, λοιπόν, κίτταξε τήν δεσποινίδα και θά μοηρής στο έξήν να λές πώς είδες όλοζώντανο άγγελο...

γαλίσω σαν κυλή λισσασιμένο !...
«Άντί απαντήσεως, τράβηξε τού μαχαίρι του και έτοιμάστηκε να με χτυπήσει κατάστηθα... Τότε... τότε τού στραμπούλιξα με μανία τού χέρι, τόν άφώπλισα, όργωσα την κοιλία του με μανώδεις σιλεττιές και πετώντας ύστερα κοντά στο πτώμα τού αματωμένο όργανο τού φόνου, έβγα άφαντος στο δάσος... Ο άτιμος ο Πάτλεν πέρασε άργότερα από 'κει... Σκόνησε πάνω στο πτώμα... Τό άγγισε... Πήρε τού μαχαίρι... Κι' ενώ έτοιμαζόταν τρωαγμένο να τρέξω και να καταγγείλω τού έγκλήμου, πιάστηκε ο ήνας γ' ένοχος... Ήταν ματωμένος... Ήταν σασιπαιμένος... Κρατούσε τού όργανο τού φόνου... Τί άλλο χρειάζεταν γιά να ένοχοποιηθώ ; Μπορούσα, λοιπόν, εγώ, ο πραγματικός φονιάς, να μην τού ρίξω την άδωστική μου ψηφο, όταν έγινε ή δίκη του ;...
—Κι' εγώ θάκαιν τού ήδιο, ψυθύρισα, σφίγγοντας τού χέρι του, άν είχα να υποφέρω μια τέτοια κακοήθεια κι' άν είχα να προστάξω με τή ζωή μου ή την έλευθερία μου έναν άγγελο, ήνας ή κόρη σας !... Ο Ουίλινς με κίτταξε κατάματα, βαθεία συγκινημένος, κι' ένα όάκαρι, ένα σπάνιο δάκρυ γ' αυτόν τόν τραχύ και δυνατό άνθρωπο, τρεμόλαμπε στην άκρη τών βλεφάρων του...

Πέρασαν, στο μεταξύ, πολλά χρόνια κι' επακολούθησε τού μεγάλο τσάκωμα κι' ή πολύροφη δίκη μεταξύ τού συνθέτου και τής μίς Χ... Μιά μέρα, τού ήδιο έκεινο άγοράκι, πού είχε γίνει πιά σωστός άνδρας, συνάντησε τόν συνθέτη τού όρφου και μη ξέροντας τά διατρέξαινα, τόν ρώτησε άφελέστατα :
—Τί άπόγινε, κύριε Γκουινώ, έκείνη ή κυρία, ο Ξανθός άγγελος ;
—Ο Γκουινώ προσπάθησε να θυμηθώ.
—Ποιά κυρία ; Πουός άγγελος, παιδί μου ; ρώτησε.
—Ο άγγελος πού μου δείξατε κάποτε, όταν ήμουν μικρός. Ή δεσποινίς Χ...
—Αχ, παιδί μου ! είνε τότε ο συνθέτης, πού θυμηθήκε γιά ποιά τού μιλούσε ο νέος. Είχα κάνει λάθος στην...διάνωσι. Στο τέλος ο άγγελος έκείνος βγήκε διάβολος με σούρα και μ' όλα τ' άλλα γνωστά έξαρτήματα του !...
...
Ο Ίάκωβος Ίνοντί, ο περιφιρό μαθηματικός, πήγαινε κάποτε με την ταχεία άμαξοστοιχία από τή Παρίσι στη Νίκαια, μαζύ μ' έναν φίλο του. Τό τραίνο περνούσε από έναν κάμπο κι' αντίκρισε ένα κοπάδι πρόβατα, πού βιάζιζε πρós την αντίθετη διεύθυνσις.
—17, 38, 69, 123, 178 πρόβατα ! μετρούσε ο Ίνοντί.
—Ο φίλος του, κατατληκτος από την εικόρεια και την ταχύτητα τού βολογιασμού αυτόου, ρώτησε τόν Ίνοντί μπως έχει καμιά άλλη μέθοδο, πού τόν εύκολύνει σ' αυτή την έργασία.
—Α, είνε ά π λ ο υ σ τ α τ ο, απάντα ο περιφιρό μαθηματικός. Μετρώ τά πόδια και διαχωί με τό τέσσερα...
Κόκκαλο ο φίλος του.

Σ' ένα δελτίνο ένας κύριος έσκιψε διακριτικά σ' αντί τού πλαγιού του, γνωστό Παρισινού ήθοποιού, και τόν ρώτησε :
—Μήπως θά μπορούσατε να μου πήςτε ποιά είνε, έκείνη ή γελάδα, πού κάθεται πλάι στην ολόκοδεσπότη ;
Είνε ή μητέρα τού...μοσχαριού, με τό όποιον μιλάτε αυτή τη στιγμή, κύριε ! απάντησε ψυχραιμώς ο έξυπνος ήθοποιός.
...
Όταν άρχισαν γ' άσπρίζουν γιά καλά τά μαλλιά τού βασιλέως τής Ίταλίας Ουιθέστου, ή φώρα σζήγος του βασιλίσσα Μαργαρίτα ένωσασε μεγάλη λύπη και κίλε μέρα προσπαθούσε να τόν πείσει να τά βάρη ! Ο βασιλέας Ουιθέστος ήως έμεινε μέχρι τέλους άνένδοτος, παρά τις βκεσίες τής άγαπημένης σζήγου του. Και τότε ή φώρα βασιλίσσα άποφάσισε να καταφύγη σέ μια πανοψηφία.
Συμβουλεύτηκε σχετικώς τόν πρίγκηπα εξάδελφό της, δοκίμα τών Άδελφούζιων, ο όποιος τής έδωσε μια βαγή, πού στο παρουσιαστικό της φωνόταν σαν καθαρό νεράκι ! Η βασιλίσσα, λοιπόν, αντικατέστησε τού μουκαλάκι τού νερού, με τό όποιο συνήθιζε να βρέχει τά μαλλιά του ο σζήγός της, και περίμενε έναγωνίως τό άποτέλεσμα.
Ο βασιλέας Ουιθέστος ήως λές και κάτι μυρίστηκε... Καί γ' από κούρσεως χρωιά τόν καιτώνα του τό άγαπημένο σκυλάκι τής σζήγου του και τούκανε ένα πρόχειρο μπάνιο με τό νερό, πού θά έβριζε τά μαλλιά του. Τό άποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό ! Τό χονιάτο τρίχωμα τού σκυλιού έγινε με μιάς κατάμαυρο, σαν ήθενος !
Ο Ουιθέστος τότε, γεμάτος χαρά πού δέν την έπαθε, έστειλε τού σκυλάκι στη βασιλίσσα, ή όποια, μόλις τού είδε κατάμαυρο, λίγο έλειψε να...σκυλιάσει από τό κακό της !...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΕΣ Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ

Κάποιος κακοήγος, καταδικασμένος εις θάνατον, τη στιγμή πού τού τραβούσαν τή θηλεία, φώναζε :
—Σταθήτε !...
Κι' όταν τον κατέβασαν και τόν ρώτησαν τί ήθελε να πη, άποκρίθηκε :
—Ρωτάτε ;... Μά λίγο ακόμα άν τραβούσατε τό σχοινί, θά με πνίγατε !...
Η άπόκρισις αυτή έκανε όλους να γελάσουν και μαζύ μ' όλους και τόν ήδιο τόν βασιλέα τού τόπου, ο όποιος, από την εύχαριστήσι του, διέταξε και άφησαν έλευθερο τόν καταδικασμένο, πού είχε διάθει να άστειυη άπάνω στην κρεμάλα...